

В цьому віршику нікого
ще немає.

Ну й дива!..

Нумо, зайчика прудкого
ми покличемо до нас.

Раз!

І мчить зайчисько сірий.

Два!

І ще один біжить.

А за ним —

і три, й чотири,

а за тими —

п'ять і шість.

Ой, дивися —

сім і вісім!

Скільки ж там вас?

Ого-го!

Ви ж не вміститесь

у віршик,

ви зламаєте його.

Стійте, зайчики,

чекайте —

це ж бо віршик,

а не хатка!..

Та зайчисьок —

більше й більше,

їх уже не зупинить...

Затремтів

маленький віршик,

захитався —

і за мить

всі його рядки розпались.

Тільки зайчики zostались.